

Edita Dufková: Křížové hřeby (ukázka)

Běžel. Běžel nekonečnou plání, temnou, hnědou, tvrdou a zároveň pružnou. Cítil každý dopad bosého chodidla na prohrátou zem, tep svého srdce a rytmus dechu. Zem byla nekonečná, bezbřehá, ztratil se v ní, a přestože běžel, byl stále v jejím středu. Rytmus jeho kroků, dechu i srdce, to vše pomalu splynulo v jediný tón rozechvívající nekonečnou planinu. Zem se chvěla, dychtivě a nedočkavě, a pak vybuchla v šílenství zrození.

Pevnou hnědou půdu náhle prorazila zelená špice, v dunění praskající půdy se hnala stále výš a výš, zatím co další ji ze všech míst následovaly. Všude kolem Moda planina praskala, bortila se a otvírala pod nárazy hladkých stvolů, které se prudce draly k nedosažitelnému cíli oblohy. Slunce zmizelo a on se ocitl ve stínu lesklých zelených kůlů. S vlhkým zvukem se jejich vrcholy jeden po druhém otevíraly a rozvíjely nádherou mladých, štíhlých listů a nakonec zlatistého květu lilie. Postupně a opatrně se okvětní plátky ohýbaly a stáčely, aby odhalily nalité prašníky, až dosud se skrývající v jejich středu.

Zpomalil, teď již jen pomalu procházel dokonalým květinovým lesem. Z vůně květů a vlhkosti rozryté hlíny se ve stínu úzkých listů postupně vytvářela neopakovatelná atmosféra. Nasával ji všemi smysly svého těla, vnímal ji každým pórem nahé kůže.

Čas se mezi zelenými stvoly zastavil, a pak se náhle rozeběhl nenápadným zlatým zábleskem na okraji zorného pole. Modo se zadíval tím směrem, ale nic tam nebylo. Rozeběhl se, a zjevení se opakovalo jinde, blesklo se mezi liliemi a zase se vytratilo. Běžel, prudce měnil směr, utíkal, aniž věděl, co to vlastně stíhá. Hnal ho neurčitý, sílící pocit naléhavosti, který ho tlačil a rostl v něm, dral se na povrch jako výhonky lilií. Řítil se za zlatistým přeludem, a potom ho náhle dostihl.

Mezi silnými, lesklými stvoly květin se vznášel motýl s tělem dívky. Měla jemná, zlatým prachem posypaná křídla a útlé dětské tělo. Tenké pruhy světla jí přebíhaly po pažích, drobných nadrech, smekávaly se po plochem břišku k něžnému ochlupení klína, laskaly se s křivkami jejich boků a dotvářely siluety dlouhých nohou. Máchla křídly. Zavanul k němu vzduch plný léta, horké louky a dívčího těla poprášeného pelem lilií. Úsměv na rtech byl prchavější než motýl. Zakmitala křídla a byla pryč.

Jeho mrtvá, jeho zavražděná, dívka, kterou přibil na kříž.

Rozeběhl se, lilie sklonily listy níž a vše jako by potemnělo. Vzduch houstl sladkou vůní a rostoucím očekáváním.

Dostihl ji mezi liliemi, vznášela se nad kyprou zemí a čekala. Byla přesně taková, jakou si ji pamatoval. Prchavý, záhadný úsměv na křehkých rtech, předtím, než je zkříví bolest a smrt, velké modré oči hledící teskně do daleka a krátké, rozčuchané vlasy.

Proč měla krátké vlasy?

Povzdychla si, a lilie tiše odpověděly, motýlí křídla se v tom zvuku rozplynula a zmizela a bledé dívčí tělo se nesmírně pomalu zhroutilo k zemi. Přiskočil k ní ve snaze ji zadržet, ale cosi ho zpomalilo a mohl jen nekonečně dlouho přihlížet, jak rozpačuje ruce v instinktivním gestu, jak se tíže zmocňuje každého kousku jejího bílého těla, jak otevírá oči a ústa překvapením a potom je přivírá v němé, bolestné odevzdanosti.

Dopadla. Zem se pod ní rozestoupila jako voda, vystříkla a nakonec ji pohltila. Vlhká hnědá prst' se nad ní uzavřela.

Čas se rozeběhl a Modo s ním. Plnou vahou dopadl na mlčenlivou zem, zabořil do vlhké hlíny prsty a rval ji, ryl a drásal, nořil se do ní a tiskl se k ní ve snaze dosáhnout své nedosažitelné. Nic než holé, hrubé a drsné prázdno, promísené s horkem slunečních paprsků.

Neustával, a náhle z kyprého povrchu vyrazila dvojice štíhlých rukou. Objala ho, přejela mu horce po ramenech, zádech, kříži a nakonec se pevně uzamkla na jeho bedrech. Vášnivý stisk těch dvou dlaní ho přitiskl hluboko do

dychtivé hlíny, zanořil jeho nedočkavé tělo k temnotám, kde čekala tichá milenka. Nedočkavě se k ní přitiskl a zmocnil se jejího těla v syrové vůni plísně, zkázy a tlejících kostí.